

ДІЯ I

СЦЕНА I

Венеція. Вулиця.

Входять Антоніо, Салеріо й Соланіо.

Антоніо

Ох, даalebі, я й сам не розумію,
Чому мені так сумно! Сум і вас
Бентежить, ви сказали; але як
Той сум піймав я, чи знайшов, чи стрінув,
Я не збагну...
Я наче зовсім загубив свій розум
І сам собі немов зробивсь чужий!

Салеріо

Ваш дух тепер літа по океанах,
Ширяє там, де ваші кораблі,
Могутні владарі стихій зрадливих,
Немов синьйори пишні і заможні,
Напнувши всі вітрила полотняні,
З презирством, згорда дивляться униз
На ті нікчемні торговельні судна,
Що перед ними голови схиляють,
Коли вони, бува, на тканих крилах
Проносяться повз них.

Соланіо

Повірте, друже:
Якби і я ризикував так само,
Як ви, то навздогін моїм надіям,
Мабуть, летіли б і мої чуття!
Раз по раз рвав би й підкидав травичку,
Аби довідатися, звідки вітер;
Шукав би пристаней, портів на картах
І рейдів. Кожна річ, яка могла б
Моїм ділам загрозу вістувати,
Мені б у серце смуток заронила.

Салеріо

Ба навіть дмухаючи раз у раз,
Щоб страву гаряченну остудити,
Від жаху б сам здригнувся, пригадавши
Оту біду, що нам накоїть може
В безкраїм морі надто дужий вітер.
Не зміг би я і разу подивитись
На пісковий годинник, не згадавши
Про коси та мілизни, і про те
Не думати, що, може, корабель мій
Захряє в піску, і нижче від боків
Схилився головою, і цілує
Свою могилу. Увійшовши в церкву
І на каміння глянувши святе,
Невже ж би я відразу не згадав
Про скелі небезпечні: та якби
Мій корабель бортом черкнувся їх,
У нього з трюмів прянощі пішли б
Морському вітровію на поталу,
А хвилі огорнулися б шовками.
Чи міг би я, все лихо уявивши,

Не думати, що весь набуток мій
Нараз обернеться в ніщо? О ні!
Хіба я можу думать, не відчувши,
Що це нещастя може засмутити?
Не треба слів: Антоніо, я певен,
Сумує через те, що він думками
У справах торговельних.

Антоніо

Ні, повірте;
Я щиро дякую моїй фортуні,
Що не довірив усього майна
Одному кораблеві й не в одне
Його відправив місце. Окрім того,
Не все моє майно залежить тільки
Від того, чи щасливий буде рік.
Мене смутять не торговельні справи.

Салеріо

Тоді ви закохалися.

Антоніо

Ну, що ви?!

Салеріо

Не закохалися? Тоді, скажімо,
Від того ви смутні, що невеселі.
Так само ви сміятися могли б,
Стрибати і казати: веселий я
Тому, що не сумую. Присягаюсь
Дволиким Янусом, синьйор, природа,
Кумедних творить іноді людей:
В одного — радощі в очах, і він

Регоче, як папуга, що почув
Козиці звук; а інший виглядає,
Як оцет — хай хоч Нестор запевняє,
Що річ кумедна, — не покаже він
Своїх зубів у посмішці веселій.

Входять Бассаніо, Лоренцо й Граціано.

Соланіо

Іде шановний родич ваш — Бассаньйо,
А також Граціано та Лоренцо.
Тож прощайте! Залишаєм вас
У кращім товаристві.

Салеріо

З вами б я
Зостався, доки б ви не звеселились,
Однак прийшли достойніші за мене.

Антоніо

Я вашу дружбу високо ціную,
Та бачу — справи в вас, і цю причину
Знайшли ви, щоб мерщій податись звідси.

Салеріо

Вітаю вас, синьйори дорогі!

Бассаніо

Коли ж ми з вами знов посміємося?
Якісь відлюдні стали ви, синьйори...

Салеріо

У вільний час — ми завжди вам до послуг!

Салеріо й Соланіо виходять.